

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Zbigniew Hajn

SSN Romualda Spyt (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku E. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o świadczenie rehabilitacyjne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 października 2013 r.,
zażalenia wnioskodawczynie na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w W.
z dnia 17 kwietnia 2013 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy - Sąd Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2013 r., w sprawie z wniosku E. K. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o świadczenie rehabilitacyjne, na skutek skargi kasacyjnej E. K. od wyroku tego Sądu z dnia 24 września 2012 r., postanowił odrzucić skargę.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd wskazał, że wyrokiem z dnia 24 września 2012 r. oddalił apelację wnioskodawczynie A. K. od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 24 lutego 2012 r. W dniu 16 lutego 2013 r. wnioskodawczynie wniosła skargę kasacyjną od

powyższego wyroku, wskazując wartość przedmiotu zaskarżenia w kwocie 70.601 zł.

Postanowieniem z dnia 14 marca 2013 r. Sąd, na podstawie art. 25 § 1 k.p.c. w związku z art. 398 § 1 k.p.c. postanowił sprawdzić wartość przedmiotu zaskarżenia. Zakład Ubezpieczeń Społecznych pismem z dnia 15 kwietnia 2013 r. udzielił informacji, że świadczenie rehabilitacyjne za okres od 9 listopada 2004 r. do 28 kwietnia 2005 r., którego domaga się wnioskodawczyni, przysługiwałoby w wysokości 70.600,77 zł, zaś za ten sam okres wypłacono jej zasiłki chorobowe w łącznej kwocie 84.224,81 zł.

Sąd Okręgowy uznał, że przedmiotem sporu w niniejszej sprawie nie jest samo prawo do świadczenia rehabilitacyjnego, a jedynie wysokość utraconego świadczenia, bowiem za ten sam okres wnioskodawczyni pobrała zasiłek chorobowy, który był oczywiście wyższy od świadczenia rehabilitacyjnego. Zdaniem Sądu Okręgowego, wnioskodawczyni błędnie oznaczyła wartość przedmiotu zaskarżenia. Sąd stwierdził, że wskazana kwota wartości przedmiotu zaskarżenia byłaby uzasadniona, gdyby w tym samym okresie nie otrzymała żadnego innego świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby. W sytuacji skarżącej wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi różnica pomiędzy przysługującym świadczeniem rehabilitacyjnym a wypłaconym zasiłkiem chorobowym, który jest świadczeniem wyższym, niż świadczenie rehabilitacyjne.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, że wartość przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych, co uzasadnia jej odrzucenie na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Skarżąca zaskarżyła to postanowienie zażaleniem w całości.

W uzasadnieniu podniesiono, że przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie było odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 14 września 2004 r. odmawiającej wnioskodawczyni prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 9 listopada 2004 r. do dnia 14 marca 2005 r. Tym samym, wbrew stanowisku wyrażonemu w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, przedmiotem rozpoznania w sprawie jest właśnie ustalenie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, a nie ustalenie jego wysokości, co zdaniem skarżącej powoduje, że wartością przedmiotu zaskarżenia będzie suma świadczeń

za sporny okres, która obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 19 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz. U. z 2010 r. Nr 77, poz. 512; dalej - ustawa o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa), wynosi 70.600,72 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione. W myśl art. 398² § 1 k.p.c. - w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych - skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych. Natomiast w sprawach o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia. Jak z tego wynika, sprawa o świadczenie rehabilitacyjne nie jest objęta zamkniętym katalogiem spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych, w których skarga kasacyjna wyjątkowo przysługuje bez względu na wartość przedmiotu zaskarżenia. Jest więc sprawą o prawo majątkowe i dopuszczalność skargi kasacyjnej zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia.

Świadczenie rehabilitacyjne oraz zasiłek chorobowy to dwa odrębne, wzajemnie się wykluczające świadczenia, oparte na innej podstawie prawnej i faktycznej. Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie, w której wnioskodawczyni odwołała się od decyzji organu rentowego odmawiającej przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, nie była wysokość świadczenia, ale prawo do niego. Nie było więc podstaw do obliczenia wartości przedmiotu sporu w sposób, w jaki to uczynił Sąd Okręgowy. Tylko bowiem w sprawach o wysokość świadczenia wartość przedmiotu stanowi różnicę między wysokością świadczenia wypłacanego przez organ rentowy a wysokością świadczenia żądanego przez ubezpieczonego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 24 czerwca 2009 r., II UZ 19/09, LEX nr 519959 oraz z dnia 24 czerwca 2009 r., II UZ 17/09, LEX nr 519962; z dnia 13 stycznia 2006 r., I UZ 47/05, OSNP 2007 nr 3-4, poz. 56). W związku z tym wartość

przedmiotu zaskarżenia w niniejszej sprawie to suma świadczeń za cały czas ich trwania - od 9 listopada 2004 r. do 28 kwietnia 2005 r. (art. 22 k.p.c.).

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁶ k.p.c. w związku z art. 394³ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji.